



**Magna Gloria Antiquæ & Novissimæ Domus
Schwarzacensis A Magno Sacerdotio Sive Vita & Res
Præclare Gestæ ... DD. Abbatum Celeberrimi &
Antiquissimi Monasterii O. S. B. in Münster-Schwartzach**

Friedrich Karl <Bamberg, Bischof>

Wirceburgi, 1743

Sæculum IX. Ab Anno 1615. ad annum 1715. habet Abbates octo,
Joannem Cassianum, Nicolaum, Sylvanum, Remigium, Benedictum,
Placidum, Augustinum, Bernardum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64362](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64362)

penſa erant, perpetua Hospitalitatis, ut dicunt, officia nobis ſponſoderint. An. 1613. Anteceſſorem ſuum in cœleſtem patriam, ut piè confidimus, ſecutus eſt.

JOANNES Martinus h. n. VI.

ABBAS LI.

Totidem annos pari cum laude Abbatiam adminiſtravit Joannes Martinus; præcipuè profuſa illius in pauperes liberalitas verbis exprimi vix ſatis poteſt. Electus an. 1613. defunctus eſt anno 1628.

SÆCULUM IX.

Ab Anno 1615. ad annum 1715. habet Abbates octo,

Joannem Caſſianum, Nicolaum, Sylvanum, Remigium, Benedictum, Placidum, Auguſtinum, Bernardum.

JOANNES CASSIANUS Speiſſer,

ABBAS LII.

Abbatum in nono hoc ſæculo agmen ducit Joannes Caſſianus, Oxovius patriâ, ad S.

H

Udal-

Udalricum Augustæ Vindelicorum Professor, electus 1628. Antequam ille Monasterio nostro præesse cœpit, Abbas Scotorum Wirceburgensium id administrabat, Schwartzacensibus quidem administratorem suum adeò non probantibus, ut copiam sibi fieri petierint, alium Abbatem creandi. Admotus igitur gubernaculis Cassianus Prælati optimi partes ritè explevit, dum belli Suecici tumultus ingrueret, qui religiosos ad unum omnes, alios aliò fugere compulit, solo Patre Engel annis gravi domo remanente. Habitus is durè à Suecis fuit, & cruciatuum, quos Venerabili Seni acerbissimos intulerunt, vi eò adductus, ut pretiosa quæque templi & Monasterii suppellectilia in cryptis condita avaro militi proderet. Profligatis deinde à Casariano exercitu Suecorum copiis Patres in varia loca dilapsi Schwartzacum repetiêre, non sine exortis inter illos discordiis, cui, absente Prælato, Monasterii administratio magis comperet; donec reversus ad suos Abbas illas composuit. Ex quo ad sua Cassianus rediit, mirè eum dilexit Princeps Hatzfeldius, qui & Monasterii Scotorum Wirceburgi curam illi clementissimè demandavit. Acutis Podagræ doloribus & variis

variis calamitatibus jactatus portum æternæ beatitudinis adivit anno 1640.

NICOLAUS Molitor h. n. III.

ABBAS LIII.

Inauguratus est anno 1640. mense Septembri; eodem anno præmaturâ morte extinctus quarto idus Decembris. Accusatus est mulierculæ cujusdam malitiâ tanquam violati sigilli sacramentalis reus; in carcerem etiam ducendus Wirceburgum, nisi detectâ calumniâ Abbatis integritas constisset.

SYLVANUS ABBAS LIV.

Sylvanus Speth Nüdlingensis Wirceburgi in Monasterio S. Stephani Abbas Schwartzacensis renunciatus est, contrâ atque Vitus Godefridus à Werdenau, Summæ Ædis Decanus, qui cum Reverendissimo Suffraganeo & Fiscali vota recipiebat, optaverat; electio hæc multis aliis planè inexpectata visa fuit, propterea quòd Sylvanus antea semper ferè obscurus jaceret omnis Prælationis osor acerrimus; ùt quidem laceræ vestes, quibus indutus erat, & multa alia indicabant: præterquam quòd naturæ justo timidioris esset. Protra-

ctus ergo ex umbra in lucem ex Pago Some-
rach, cujus Parochum diu laudatissimum egit,
ad Dignitatem tantam evectus, cœpit continuo
præclaris Antecessorum suorum vestigiis insistere,
nihil omittendo eorum, quæ cum Monasterii
commodis conjuncta esse videbantur. Ex suis
nonnullos Bambergam misit literis informandos,
acturus multò plura, nisi elapso ab inauguratione
quinquennio 19. Martii 1646. vivere desisset.

REMIGIUS Winckler ABBAS LV.

Natus erat ille Remigii loco ad Mosellam
haud procul Luxenburgo sito, Parentibus non
obscuris: amplexus religiosæ vitæ institutum sub
regula S. P. Benedicti in Monasterio Münster di-
cto prope Luxenburgum, adeò se se supra alios
virtutum studio efferre visus est, ut duobus Mo-
nasteriis Sponheimensi & Bergensi præesse iussus
fuerit. Accidit subin, ut à Calvinistis captus
cum cane ad currum alligatus abduceretur; li-
beratus autem captivitate tam barbarâ Parochiam
in pago Steinheim Diceceseos Moguntinæ admi-
nistrabat, eâ quidem solertiâ, ut Philippus Er-
winus à Schönborn Reverendissimi ac Celsissimi
Prin-

Principis Joannis Philippi id temporis Episcopi
 Wirceburgensis, postea Archiepiscopi Moguntini
 & Episcopi Wormatiensis germanus frater & pa-
 gi Steinheimensis Archi-Satrapa Remigium Re-
 verendissimo ac Celsissimo Episcopo Wircebur-
 gensi mirum in modum commendaret. Fecit
 ea res, ut cum defuncto Sylvano novus Abbas
 subrogandus esset, neque tamen ex Conventu
 Schwartzacensi oneri huic ferendo quisquam
 par esse judicaretur: aliis jam senio fractis, aliis
 admodum juvenibus: Joannes Philippus Reve-
 rendum Parochum Steinheimensem sibi à Ger-
 mano D. fratre mirè laudatum, & duobus jam
 antea Monasteriis Præfectum Schwartzacensibus
 commendaret. At illi administratorem Cœnobii
 sui, non Abbatem Remigium habere maluerunt.
 3. mensibus & medio versatus in hoc officio Re-
 migius pietatem suam, solertiam, dexterita-
 tem ità omnibus probavit, ut in illius electionem
 die 7. Augusti anni 1646. omnes concederent.
 Remigius continuò lectissimos variis è locis vi-
 ros accersere, qui exemplo suo ad religiosæ vitæ
 studium reliquos excitarent; in admittendis ty-
 ronibus potissimam pietatis & ingenii rationem

habere, præstantiores è suis ad Universitates celeberrimas ablegare, paucis, in Monasterii sui utilitatem, toto, ut ajunt, pectore incumbere.

Belli Suevici tempestatem aliis præ timore aliò fugientibus in Monasterio solus sustinuit, congenita sibi comitate & linguarum peritiâ efferatos Suevorum animos ita emolliens, ut à Ducibus plus vice simplici tutelam sacris ædibus suis obtinuerit; quamvis nec ab expilatione Monasterium, nec aliquam ædificiorum partem ab incendio vindicare potuerit. Compositis tumultibus bellicis de novis incolis (priores etenim in varias terrarum plagas dispersi vitæ consulendum suæ putârant) pagis sibi subjectis providere, conflato ære alieno se liberare, organum templi reparare studuit, inter præclara hæc studia Podagræ doloribus & morbis aliis acerbè vexatus adeò, ut anno 1654. in Dünstein proficisci necesse haberet, acidulas potaturus. Unde cùm confirmatâ utcunque valetudine reverteretur, Steinhemii ad P. Gualbertum O. S. Benedicti in Seeligenstatt professum pro more divertens catharro opprimitur, & ingravescente malo extremis morientium Sacramentis ritè munitus die 9. Augusti 1654.
piè

piè obiit & in Ecclesia Parochiali Steinheimensi ante lapidem Baptistalem humatus est, Reverendissimo Domino D. Leonardo Abbate Seeligenstadiensi iusta eidem funebria persolvente. Septimo post anno Benedictus ejus Successor in Ecclesia Schwartzacensi hoc ei Epitaphium posuit:

Anno 1654. 9. Augusti obiit Reverendissimus ac Amplissimus D. Remigius Winckel Proto-Notarius Apostolicus sacrosanctæ Theol. Licent. hujus Monasterii Abbas LV. Cujus anima Deo vivat. Amen.

In medio lapidis.

Hic natus Remichii, denatus Steinhemii,
Ubi & conditus jacet, ætatis suæ 50.

Dum bellicosis temporibus ab anno 1646. in
ann. 54. laudabiliter huic Monasterio
præfuisset.

Silentio nequaquam involvenda est, summa Reverendissimi ac Celsissimi Principis Joannis Philippi dein Archiepiscopi Moguntini & Episcopi Wormatiensis gratia, quâ prædictum Abbatem & Monasterium nostrum prosequabatur, illud crebrò
invi-

invilere, & ibidem prandere clementissimè dignatus.

BENEDICTUS II. ABBAS LVI.

Extincto Remigio Præfectus Monasterio nostro fuit Benedictus II. dictus Weidenbusch Registrariâ oriundus, Frater Clericus annis 22. nondum expletis; altero ab electione anno & dignitate sacerdotali & Abbatis insignibus condecoratus fuit. A Remigio studiorum causa Coloniam Agrippinam missus magnam sibi & solidæ pietatis & raræ doctrinæ famam collegit, ut quidem abundè testantur testes literæ, quibus abeuntem illum Ægidius Monasterii S. Pantaleonis Abbas prosecutus est; ut proinde mirum non sit, quòd illi Juveni etiamnum summa Abbatialis dignitas collata fuerit, convenienter illis S. P. Benedicti statutis, de ordinando Abbate ita præcipientis: Vitæ merito, & sapientiæ doctrinâ eligatur, qui ordinandus est, etiamsi ultimus fuerit in congregatione. Et sanè brevè palàm fecit omnibus, quàm esset hac prærogativâ dignus, siquidem pietatis & sapientiæ ratio habenda fuit. Pietatem ejus inde, ut multa alia missa faciamus, colligimus,

gimus, quòd anno 1657. in Cæna Domini post peracta Missarum solemnia primus se ad 12. pauperum pedes abiciens, lotis & magnâ animi sui voluptate terfis pedibus, pastos illos, & muneribus recreatos à se dimiserit: sapientiam demonstrat incensissimum illud studium Religiosos suos omni eruditionis genere excolendi; quorum alii in Conventu Schwarzacensi, alii in Universitatibus Wirceburgensi & Coloniensi Theologiæ operam dabant, tam laudabili ubique profectu, ut Thesibus publicè propugnatis Sacrosanctæ Theologiæ Doctorum Insignia referre meriti sint; Quin, quod jure mireris, Benedictus ipse Theologiæ arcana explanare domi, in Aula Wirceburgensi Disceptationibus Eruditorum interesse, quoad per vires licuit, frequentissimè solebat, omnibus ubique morum in illo suavitatem, & eruditionis præstantiam deprædicantibus. Subin infirmitatibus variis tentari cœpit, quibus in Hecticam desinentibus catharro denique oppressus die 14. Augusti spirare desiit, eo ipso die, quo veste religiosâ primùm indutus, & per solennem Professionem Deo adstrictus fuit, anno Christi 1672. ætatis 40., regiminis 18., Sacerdotii 16., dignus longiore vitâ, nisi pro cælo jam fatis tum laborasset.

PLACIDUS ABBAS LVII.

Placidus, cognomento Büchs, patriâ Münerstadianus ex Parocho Someracensi Abbas Monasterii factus. a. 1672. altero regiminis anno 30. Apr. solenniter inauguratus est. Oeconomix sedulam operam navans debitis multis Monasterium liberavit, magnâ insuper pecuniæ vi pro Bibliotheca sacrâque suppellectile expensâ; Præclariora, quæ animo jam conceperat, consilia Gallicus miles interturbavit à Rheno inferiore terris nostris imminens, cujus adventantis rumor Placidum compulit in tutiora se loca recipere, factâ etiam facultate religiosis, quem quisque securissimum nôset, locum inquirendi. Profligatis subinde Gallis pabulatores Cæsarei Abbatix nostræ pagos, duobus exceptis, expilârunt; Monasterio securitatem suam magnis sumptibus redimente; ad quod Placidus Cæsarianis ad Rhenum inferiorem descendentibus 23. Septembris rediens exactissimam servari disciplinam curavit, rei domesticæ commodis parem operam navans, quam tamen augere non admodum potuit ob nimias Cæsarianorum exactiones, queis unâ hyeme 16. plaustra vini

vini dare cogebatur. Adversa hæc magno animo semper Placidus excipiebat, quibus frangi adeò illius constantia non potuit, ut cum iis ipsis diebus, quibus quinque tyrones advenerant, tria horrea frumento plena funesto incendio perirent, eos tamen contra plurimorum aliorum sententiam retineret; ratus, non defuturam esse Dei Clementiam speranti in se; neque sanè defuit illa optimo Præsuli: quo enim pacto aliàs & horrea ista recens excitare, & omni ære alieno Monasterium liberare, & tam splendida Someraci & Nordhemii ædificia exstruere valuisset? nisi divina Providentia variis modis Placido opitulata fuisset, dando præcipuè Petrum Philippum Episcopum Wirceburgensem, qui Placidum in literis ad eum frequentissimè datis suum nuncupare Consiliarium, & illius Monasterii rebus prodesse omni modo solebat; Cæterum lecto diutissimè sæpe affixus æquè multa pati debuit, atque agere firmâ valetudine potuit; donec tandem annus 1691. Calendis Januarii patiendi vivendique finem faceret, quo placidè exspiravit.

AUGUSTINUS ABBAS LVIII.

Dies 25. Januarii anni 1691. Augustinum cognomento Voit Gerlocuriâ oriundum Placido

suffecit, Parochi Someracensis duodennio, quinquennio Prioris officio perfunctum; 5ta verò Augusti anni ejusdem sub auspiciis B. V. M. ad nives, operâ Reverendissimi Suffraganei Stephani Weinberger solenniter Benedictum Abbatis Insignibus condecoravit. Ecclesiâ primo suscepti regiminis anno 6., candelabris argenteis, Calice pretiosissimo, Casulis auro intextis, Pluviali, Infulâ Pedóque & multis aliis exornatâ, Bibliothecam præclarissimis libris auxit, multa præcipuè antiqua Documenta Suevici belli tempore ad Archivum Wirceburgense translata eidem, Consentiente Celsissimo Principe reddens: ut se literarum Mecænatem probaret ex Monasterio Neostadiensi Eximium P. Henricum Heinlein Professum in Theres, ac quondam in Celeberrima Salisburgensium Universitate Professorem Schwartzacum advocavit, Philosophiæ arcana suis explicaturum; alios in Universitate Wirceburgensi sublimioribus studiis operam navare jubens. Denique ad Novi Monasterii exstructionem animum adjiciens, magnam partem perfecit, absoluturus planè, nisi morte impeditus fuisset, quam die 27. Augusti anno Domini 1704. placidissimè obiit anno ætatis 63. Professionis 39. Sacerdotii

37. regiminis Abbatialis 13.; Illud præcipuè Augustino magno honori vertitur, quod Reverendissimi ac Celsissimi Principis Joannis Philippi de Greiffenclau solennissimæ Consecrationi assistere debuerit.

BERNARDUS ABBAS LIX.

Dictus Reyder, clarissimis Sternbergæ parentibus natus, die 4. Septembris anni 1704. electus, in Arce Mariana à Reverendissimo ac Celsissimo Principe Joanne Philippo confirmatus, die 1. Novembris ab eodem in Ecclesia Universitatis solenniter benedictus fuit. Cura illius planè singularis pro re literaria augenda ornandaque; profusa in hospites liberalitas, summa erga pauperes benignitas, quibus magnâ illâ annonæ caritate, quâ id temporis plebs laborabat, 60. supra 100. frumenti maldera singulis annis erogabat, maximis infimisque charum fecêre, deinde obitum illius communi luctu prosequentibus. Die 2. Februar. anni 1717. ægrotare incepit, morbo medicamentis nequicquam proficientibus in tympanitidem desinente; ex qua an. 1717. ætatis 65. religiosæ Professionis 46. Sacerd. 41. regiminis 13. obiit.